

ОДИН

Якби я сильніше постаралась, то могла б уявити, що феєрверки над стадіоном спалахували на мою честь. Згідно з моїм телефоном на годиннику було 23:47. Але це за часом Ріо. Удома, на Андросі, уже настало 13 січня. Зовсім нещодавно. Сьогодні мій довбаний день народження, і єдине, чого я хотіла, так це побачити крах одного життєрадісного зрадника в жилеті.

— Він справжній майстер хореографії, тобі так не здається? — продзижчав із комунікатора у вусі гнітюче безтурботний голос Девро.

Я не змогла втриматись і глянула на сцену зі свого місця за лаштунками, де Сент-Санті — одна з найбільших попзірок Бразилії — зробив сальто над одним зі своїх танцюристів під час програшу пісні «Виверження». Натопт шаленів. Підлога тремтіла від одночасного вереску понад сорока тисяч фанів.

Я не відповіла, але Девро все одно продовжував:

— «Виверження» — така потужна пісня. Якби він її протягнув, вона б зазвучала ще краще, як гадаєш?

— Тридцять секунд, перш ніж я піду у твоєму напрямку. Не відволікайся.

— Мене можеш відволікти лише ти...

Я заглушила комунікатор, навіть не чекаючи, поки він закінчить базікати. Минуло шість місяців, а він досі *фліртував*. Поводився так, наче не мав нищівного бажання в будь-який час зіграти проти мене. Думала, він втомиться від цієї гри вже після кількох місяців роботи разом, але що крижанішою я була, то наполегливішим він ставав. Цього було достатньо, щоб доводити мене до сказу.

Достатньо, щоб краяти мені серце.

Я мала позбутись цього хлопця, перш ніж він так чи інакше знищить мене.

«Виверження» закінчилось вибухом конфеті та серпантину в зал. Сцена спалахнула й згасла, і за кілька секунд Сент-Санті змінив дублер, тоді як справжній зійшов зі сцени, поглинутий командою костюмерів, візажистів та асистентів.

Вдягнена у фірмову сценічну куртку та з улюбленим енергетиком Санті в руці, я змішалася з натовпом. Не встигла й оком змигнути, як ми вже були далеко за лаштунками. У гримерці Санті сунув енергетик мені в руки, після чого двоє членів команди почали стягувати з нього розшитий блискітками комбінезон, у якому він виступав. Чоловік з ідеально вигнутими бровами, який носив пояс із пензликами для макіяжу, мов португалець, схопив Санті за підборіддя, наносючи свіжу тоналку. Потім гримерку затуманила грибоподібна хмара лаку для волосся, і я угледіла свій шанс.

Приєднавшись до безлічі рук, що роздягали та чепурили Санті, я потайки сунула пальці за пояс його штанів та витягнула звідти шкіряний записник завбільшки з долоню. Я заштовхала записник до рукава своєї куртки, а на його місце поклала підробку. Санті відігнав хмару, а двоє помічників накинули йому на плечі широкий плащ. Він поплескав по поясі: саме так, за моїми спостереженнями, Санті робив після кожного перевдягання. Задоволений, що його записник на місці, він дозволив поміщикам натягнути на руки сітчасті рукавички без пальців, після чого вся банда поспішила в коридор для наступного виходу.

— Як жахливо, що ми пропустимо «Непристойну спокусу». Ця пісня саме про нас.

Я повільно оглянула спорожнілий коридор, зупинивши погляд на порозі навпроти гримерки Санті.

Ще кілька місяців тому я вирішила, що неперевершена естетична привабливість Девро була ще однією причиною злитися на нього. Сьогодні ввечері він удавав із себе більш невимушеного молодшого брата Джеймса Бонда, в усьому чорному: від обтислих джинсів до приталеного блейзера та футболки з V-подібним викотом із зображенням Санті. Він знав, що робив, стоячи у дверному отворі в модельній позі: піднята нога, руки в кишенях. Неможливо мати такий сексуальний вигляд і не розуміти, що робиш.

— Про нас радше пісня «Незворотне», — я проштовхалася повз нього до складу мерчу та сценічного обладнання Сент-Санті. Приміщення було захаращене пластиковими ящиками, набитими футболками та плакатами, на підлозі валялися сплутані чорні дроти, а в кутку щось схоже на мініатюрний вулкан для другого акту.

— Кишеня біля його лівого стегна, — я кинула записник Девро.

Він зачинив двері й одразу почав гортати й фотографувати сторінки. Дорогоцінний пісенник Сент-Санті. Як це притаманно артистам, він записував тексти, коли з'являлося натхнення, і завжди тримав записник при собі. Це було б претензійно, якби приблизно шість із останніх пісень, нашкрябаних тут, торік не стали платиновими. Хтось в організації хотів найновіших пісень.

Я всіляко намагалась ігнорувати Девро, його вигляд моделі з реклами одеколону та все інше, поки перевдягалась у нове худі, яке він приніс в рюкзак, і закручувала свої кіски в гульку. У разі, якщо Санті чи хтось інший помітить зникнення дорогоцінного записника, не завадило б стати менш упізнаваною на шляху до виходу. Я глянула на ящик із червоно-чорними шкарпетками з Санті біля худі: вони б чудово пасували до моїх кросів із падучими зірками, але там були лише шкарпетки розміру XXS. Я зітхнула.

— Вражає, як багряний світанок, та інтригує, як безмісячна північ, — прошепотів Девро.

Я обсмикнула своє нове помаранчеве худі з Санті й зашарілася.

— Що?

Девро кивнув у бік записника, перегортаючи сторінку.

— Ці тексти. Вони доволі гарні. Не дивно, що він загрибає стільки нагород, — Девро підвів погляд. Під його шовковистими віями горіла нищівно спокуслива іскра. — Вони відлунують...

Я змусила себе закотити очі.

— Ніщо так не задає настроїв, як украдені слова. Ходімо.

Девро завбачливо перекинув двері. Як й очікувалось, спочатку він не поворухнувся.

— Зараз північ, — він пронизливо подивився мені в очі, наче цим міг нарешті мене зламати.

— Відійди.

— Тринадцяте січня, — він розпрямив кіску за моїм вухом, лоскочучи шкіру та змушуючи мене на мить задихнутися.

— Відійди.

— З днем...

Я схопила його за руку, викрутила, і він опинився позаду мене, а сама відчинила двері та забралася до біса звідти, перш ніж моє серце встигло зробити щось зрадницьке.

З днем народження мене вітали лише люди, яких я любила. Я не могла дозволити собі відчутти запаморочливе тріпотіння, почувши привітання від нього. Не тоді, коли він міг у будь-яку секунду скористатися своїм бажанням. Не коли я мусила витримати ще шість місяців піддразнювань, флірту та спокусливих поз.

Єдиною людиною, яка могла побажати мені щасливого дня народження, була я. І це тому, що я сама робила його щасливим.

Ніхто не звернув на мене жодної уваги, коли я прослизнула за лаштунки. Автівка для втечі мала чекати за стадіоном. Нам треба було швидко пройти повз трейлери та автобуси для туру й вибратися на вулицю. Моя частина зроблена; повернути Санті оригінал пісенника після фіналу мав Девро. Було б чудово, якби співак узагалі не помітив, що той зникав.

Та це не значило, що він не міг помітити, як зникло щось інше.

— Агов! — перебила я сценічну менеджерку, яка командувала, мов той сержант, перекрикуючи ревіння на товпу. Наше дослідження виявило, що вона була однією з двомовних членів команди й знала іспанську. Це важливо, бо моя португальська неабияк кульгала. — Ви не знаєте, де феерверковий мікрофон Санті?

— Він... — вона глянула на сцену й скрикнула. — Зник! Де мікрофон? Дідько, де той феерверковий мікрофон?!

Лаштунки поглинув страшний хаос. Із таким самим успіхом міг початися кінець світу. До фіналу Сент-Санті залишалось менше двох пісень, а його відомий на весь тіток мікрофон, у який він мав заспівати заключну ноту, видавши справжній феерверк із оплесків, зник з його чобіт на підборах.

Він зник, бо я поцупила його в гримерці та залишила в потайній кишені рюкзака Девро. Але якщо вони цього ще не помітили, підказка не завадить.

— На нього раніше витріщався якийсь хлопець у чорному блейзері, — додала я хаосу.

Менеджерка кивнула. Вона помахала двом викидайлам, що, здавалось, мріяли розім'ятися — і вся компанія хутко попрямувала за лаштунки.

Я пішла усміхаючись. Як прикро, що Девро доведеться змарнувати своє бажання на те, щоб його витягнули з бразильської в'язниці. Найкращі подарунки — справді ті, які даруєш собі сама.

Я наполягала, що ми вже можемо їхати. Та попри це водій нашої чорної «тесли» для втечі не квапився —

очікувано. У плані сказано, що Девро має повернутися до 00:45, тож, якщо тільки сама Каунт не скаже йому натиснути на газ, до цього часу він нікуди не поїде. Чи то я так думала. На диво, о 00:38 у нього на екрані спалахнуло якесь повідомлення португальською і водій рушив.

— Куди ми... — я обірвала себе. Ми не поверталися до готелю, але я вже знала, що розпитування нічого не дадуть.

Я пробіглася пальцями по ланках свого метеоритного браслета, насторожена тим, де можу опинитися. Але перш ніж я встигла справді занепокоїтися, ми підїхали до протилежного боку стадіону. Це ще одна приватна зона, але, на мій подив, після кількох слів португальською ми отримали дозвіл заїхати й підкотили до іншого службового виходу. Задні двері розчахнулися. Сценічна менеджерка нестримно реготала з кількома своїми підлеглими, тримаючи двері відчиненими.

А потім із них вийшли Девро та сам Санті, шкірячись, наче вони давні друзі.

Якого біса взагалі?

Закипаючи, я дивилась, як Санті плескає Девро по плечу. Девро змінив стильний блейзер на помаранчеве худі, як у мене, він знизав плечима, а потім жестом показав на автівку, підказуючи Санті помахати в моєму напрямку. Я пригнулася, хоч вікна й затоновані так, що здавалися геть чорними.

Усупереч самій собі я не могла відірвати погляду від Девро, коли він ковзнув на задне сидіння поряд зі мною.

Просто зараз він мав бути в кайданках. Яким бісом він отримав приватний супровід назовні? Я не збиралася